

Rachel

Rachel

Serge Thomas

Gedrukt en uitgegeven met Brave New Books

Schrijver: Serge Thomas
Coverontwerp: Foto Cox
ISBN: 9789464182842
© Serge Thomas

Bedankt voor de hulp en steun:

Elke A.

Fien C.

Werner S.

Ignace T.

Anna V.H.

1.

Die tanden. Die fucking tanden.

Hoe oud kan dat joch zijn? 5, 6 jaar? En toch al zo'n belachelijk grote tanden hebben. Het is onmogelijk dat hij zijn lippen opeen kan houden zonder de binnenkant van zijn mond te bekrassen. Zo'n joekels! Het lijkt wel alsof hij het vals gebit van zijn opa met een hamer stuk heeft geslagen en de restanten ervan in zijn muil heeft geduwd. Hoe kan dat nu? Wanneer wisselen de tanden bij kinderen? Toch pas al ze 8 jaar oud zijn of zo. Het lijkt wel of deze kleuter, in de zetel voor mij, het stadium van de melktandjes heeft overgeslagen en direct een stralend scheef volwassenengebit heeft gekregen. Misschien zijn dit nog maar zijn melktandjes. Wat voor een enorme ivoorgalerij gaat hij dan in de plaats krijgen?

Het is warm deze ochtend. Te warm. Zelfs in mijn T-shirt die een maat te groot is voel ik de zweetplekken zich vormen rond mijn oksels. De airco op de bus is kapot, alweer. Wanneer gaan ze bij de busmaatschappij eindelijk eens nieuwe voertuigen kopen? In de zomer is de airco altijd kapot, in de winter is het de verwarming die nooit functioneert. Dit is natuurlijk wanneer de bussen überhaupt kunnen uitrijden. Het grootste deel van de tijd staan ze toch in de reparatiegarage, aan het wachten op een uitgebluste mecanicien die op zijn beurt wacht op nieuwe collega's, die nooit komen.

Al heel de busrit lang ben ik, zwetend als een rund, aan het gapen naar dat kind. Daar zit hij dan op de achterbank. Met zijn domme blik naar overal en nergens te kijken, zijn fucking enorme tanden, zijn knalgele T-shirt met een tekening van een spin op, en dan een papieren vlieger in zijn handen. Zou hij dat zelf gevouwen hebben? Of heeft die kerel dat gedaan die naast hem zit? Vermoedelijk is dat zijn vader. Die gast is al heel de busrit aan het bellen. Nu ja, het is niet echt een telefoongesprek. Buiten wat binnensmondse klanken, zoals een goedkeurende brom, heeft hij nog niets gezegd. Hij luistert gewoon terwijl hij uit het raam kijkt. Nog geen enkele keer heeft hij omgekeken naar die kleuter naast hem. Dat kind, met zijn tanden, en die fucking gevouwen vlieger die praktisch even groot is als zijn armpje.

Waarom erger ik me zo aan hem? Wat doet hij verkeerd? Hij is daar maar gewoon. Aanwezig, niet meer dan dat. Ik kan gerust de roman uit mijn rugzak halen en lezen, of de smartphone uit mijn broekzak halen en een spelletje schaak spelen. Gewoon dat kutjoch negeren. Hem uit mijn beeld filteren. Ik kan ook zoals iedere normale mens in de rijrichting gaan zitten en niet er tegenin. Daardoor zou ik de achterbank al niet meer in mijn gezichtsveld hebben. Maar nee, na alweer een lange hersendode nacht van wat op de beveiligingspost te zitten van een psychiatrische kliniek, doorbroken door 3 wandelingen van 20 minuten door het gebouw, verdien ik, heb ik verdomme het recht om op de bus te zitten waar ik maar wil. Al maanden neem ik deze bus van de spiksplinternieuwe kliniek in Hoogstraten

naar mijn ouderlijk huis in Turnhout. Elke keer zit ik op deze bank, tegen de rijrichting in. Wat is daar mis mee? Waarom gaat dat godverdomse kind met zijn te grote tanden, zijn mottige T-shirt met die foielelijke spin op, met zijn al dan niet zelf gevouwen papieren vlieger net daar zitten? Waar ik godverdomme op zijn kop moet zien! Waarom?!

Die blik. Het verandert. De domme uitdrukking maakt plaats voor een andere. Het verscherpt. Hij krijgt iets kwajongensachtig over zijn gezicht. Alsof hij op het punt staat iets stouts te doen. Maar wat? De spiertjes in zijn arm spannen zich op. Gaat hij...? Nee. Nee, nee, nee! Ik weet wat hij wilt doen. Hij wilt de papieren vlieger door de bus gooien. Die fucking vlieger door de fucking bus gooien! Wat denkt hij wel? Denkt hij oprecht dat hij zonder problemen een papieren vlieger kan gooien in deze oververhitte bus? Dat onnozel, fucking kutkind! Hij heft zijn hand op. Hij gaat het doen. Hij gaat het nog doen ook! Ik bal mijn vuisten. Ik voel de adrenaline door mijn aderen pompen. Ik zweer het, als hij met die zelfvoldane kop van hem dat vliegertje door de bus smijt, dan mep ik hem bijeen. Dan sla ik al die kolossale tanden uit zijn kinderbek! Dat onnozel mormel!

Na een korte worp verlaat het papieren vliegtuigje zijn hand. Ik schreeuw en spring met een opgeheven vuist op hem af.

2.

Wat er daarna op de bus gebeurde had ik niet voorzien, maar het bleek achteraf wel de beste uitkomst te zijn voor een verknipte situatie.

Terwijl ik op het kind afvloog heeft de man naast hem, die degelijk zijn vader was, zijn GSM laten vallen, zich tussen mij en de kleuter geworpen en mij getraakteerd op een vuistslag tegen mijn kaak. Ik viel achterover en landde op het gangpad, vlak voor de voeten van de vliegensvlugge en alerte vader. De buschauffeur zag de commotie in zijn achteruitkijkspiegel. Hij heeft daarop de bus beheerst aan de kant van de weg geparkeerd en met een zeer geïrriteerde toon in zijn luide stem gevraagd wat er allemaal aan de hand was. Voorzichtig stond ik recht met een bonzende pijn aan mijn kaak. De vader en de buschauffeur keken mij met veel argwaan aan. De kleuter keek vragend naar zijn papa. Hij snapte duidelijk niet wat er rondom hem aan het gebeuren was.

Volgens mij heb ik me in heel mijn leven nog nooit zo slecht gevoeld als op dat moment. Ik kon zelf niet geloven dat ik op het punt stond om een klein kind te slaan. En waarom? Vanwege een papieren vliegertje? Ik schaamde me dood. Er kwamen tranen in mijn ogen. Wat bezielde me? Zoiets is me nog nooit eerder overkomen. Ik ben de rust zelf. Ik heb nog nooit een vlieg kwaad gedaan, laat staan dat ik een medemens zou kwetsen. En dan nog een kind. Wat overkwam me? Desondanks ik wist wat ik wou doen, leek het toch alsof het zwart voor mijn ogen werd. Een soort plotse uitbarsting van allesvernietigende woede. Als een megavulkaan die uitbarst, terwijl niemand wist dat er daar een vulkaan was.

Ik had zelfs de kracht en moed niet meer om me te excuseren. Ik heb gewoon mijn rugzak gepakt en ben naar de deur van de bus gewandeld. Na me nog een tijdje te inspecteren in zijn achteruitkijkspiegel, deed de chauffeur stilzwijgend de deuren voor mij open. Ik stapte uit, de bus reed onmiddellijk weg, en de laatste 3 kilometer naar mijn huis heb ik te voet afgelegd. Een tocht waarbij ik aan niets anders kon denken dan aan mijn eigen onmenselijkheid.

Natuurlijk begon ik redelijk snel te denken aan de gevolgen van mijn daad, en die lieten niet lang op zich wachten. Eenmaal aangekomen op hun bestemming, is de vader direct naar de politie gegaan. Daar beschreef hij mijn uiterlijk, en ook mijn T-shirt van het werk dat ik nog aanhad. Een zwarte T-shirt met in koeien van letters 'ForCa – beveiliging' op. De commissaris, die goed bevriend is met de CEO van ForCa, belde daarop naar het bedrijf waarvoor ik werk, kreeg direct mijn baas en dus zijn maatje aan de lijn, die op zijn beurt mij kon identificeren aan de hand van de gedetailleerde beschrijving die de vader gaf. Ik was nog maar net thuis toen ik een berichtje kreeg van mijn baas. Ik moest om 5 uur die namiddag naar

zijn bureau komen in de kantoren van ForCa. Voilà, zie daar de gevolgen van mijn schaamtevolle daad.

Daarom sta ik nu aan de hoofdingang van het ForCa-gebouw in het industrieterrein van Beerse. Het is al 10 na 5, maar mijn baas is nog nergens te bespeuren. Het is normaal dat hij te laat komt op afspraken die hij zelf regelt. Waarschijnlijk heeft hij ooit eens gehoord dat mensen die ertoe doen altijd te laat komen op feestjes, en heeft hij dat doorgetrokken naar zijn professioneel leven. Mij kan het momenteel niet veel schelen. Ik probeer me mentaal voor te bereiden op een uitbrander, op mijn eerste ontslag en op het feit dat ik nooit nog werk ga vinden in de beveiligingssector. Allemaal zaken die ik terecht verdien, wat het mentaal voorbereiden niet gemakkelijker maakt.

Daar komt hij aan. Ik hoorde de patserige motor van zijn auto al. Zijn Mercedes SLS AMG Black Series draait de parking op en parkeert zich op de plaats naast de ingang. 571 pk, 0 naar 100 in 3,6 seconden, en nog een hele hoop technische aspecten waarmee mijn baas uitpakt bij iedereen die het al dan niet wilt horen. Kostprijs 330.000 EUR, of 18 jaar loon van de gemiddelde ForCa-werknemer. En dat is nog niet eens zijn duurste wagen.

De vleugeldeur gaat open. Wat klungelachtig vanwege zijn grote en papperige gestalte stapt hij uit. Gert Caers, de eigenaar en oprichter van ForCa. Zoals altijd is hij gekleed in een chique doch sportief kostuum, en is hij vers gewassen. Desondanks dat het land geteisterd word door een historische droogte, doucht hij waarschijnlijk nog minstens 2 keer per dag. Hij ziet me staan en zegt met een tevreden grijns op zijn gezicht: ‘Goeienavond, Jordy.’ Ik staar hem wat verbaasd aan. Waarom kijkt hij zo tevreden? Zo vriendelijk? Hij weet toch waarom hij met mij wil afspreken. Terwijl Gert de deur van zijn Mercedes dicht doet zeg ik verlegen: ‘G... Goeienavond, meneer Caers.’ ‘Alsjeblieft. Zeg maar Gert.’ Zegt Gert nog altijd met een grijns. Hij stapt op me af en reikt zijn hand aan. Ik beantwoord zijn gebaar en schudt hem de hand. ‘Wow. Heb je het koud?’ Ik kijk hem vragend aan. ‘Je bent aan het bibberen dat het niet meer mooi is.’ Hij laat mijn hand los en begint licht spottend te lachen. Ik antwoord met een zenuwachtige poging tot een glimlach ‘Kom, Jordy. We gaan naar mijn bureau.’

Het kantoor is vrij Spartaans ingericht. Geen schilderijen of foto’s van gezinsleden te bespeuren. Alleen maar een bureau met stoelen en een paar open kasten met anonieme kaften in. Het kantoor van Gert is niet bepaald groot, maar wel groot genoeg om autoriteit uit te stralen. Voor de bureau ligt een tapijt dat de volledige afstand tussen de deur en het meubelstuk bedekt. Op het tapijt staat het logo van de firma. Het doet wat denken aan de Oval Office in het Witte Huis. Zonder twijfel was dat Gert zijn bedoeling.

Het is de eerste keer ooit dat ik in zijn kantoor ben. Al heel mijn carrière was ik erin geslaagd om onzichtbaar mijn werk te doen zonder problemen te veroorzaken bij eender wie. Nu zit ik hier aan de bureau van

mijn baas voor iets waarvan ik onmogelijk dacht dat ik ertoe in staat was. Ik wou een kind aanvallen. Een kind. Wat bezielde me?

Gert zit tegenover me op wat waarschijnlijk de meest ergonomische bureaustoel ter wereld is. Aan de zijkanten van de armleuningen zitten meer knopjes dan op het besturingspaneel van een ruimteschip. Volledig instelbare rugleuning en zitvlak, plus verschillende massageprogramma's. Zou die stoel meer gekost hebben dan zijn Mercedes? En wanneer gaat hij eindelijk iets zeggen? Hij zit daar nu al vijf minuten achterovergeleund mijn personeelsdossier te lezen. Terwijl zijn lippen lichtjes meebewegen met ieder woord dat hij leest, zit ik hier gek te worden van de stress. Ontsla me nu gewoon, gast! Je gaat het toch doen, dus waarom wachten en mij zo laten afzien? Niet dat ik dat niet verdien. Verdomme, ik zou wel kunnen huilen.

'Dus... Jordy, Jordy, Jordy. 27 jaar... Woonachtig in Turnhout... Uhum' Hij legt het dossier op de bureau en doet zijn leesbril af.

'Wat gaan we met u doen, Jordy Tuerlinckx?'

Ik wil iets zeggen, maar Gert is me te snel af.

'Heb je echt eerst voor beeldhouwer gestudeerd in Brussel voordat je de beveiliging in ging?'

'Uhm... Ja.'

'Wow. Waarom ben je niet verder gegaan in het beeldhouwen?'

Wat raar dat hij die vraag stelt. Wat maakt dat nu uit? Ik zal maar gewoon antwoorden. Hij vraagt het tenslotte zeer vriendelijk. 'Ik... Uhm... Ik zag niet echt een stabiele toekomst daarin. Daarom heb ik besloten om de beveiliging in te gaan.'

'Oké, dat snap ik wel. Ben je nerveus?'

Natuurlijk ben ik nerveus! Ik kan amper een woord over mijn lippen krijgen en ik vermijd al heel de tijd zijn blik als een geslagen hond die goed weet wat hij misdaan heeft. Gert begint terug licht spottend te lachen.

'Haha! Kijk, Jordy. Ik ga heel eerlijk tegen je zijn.' Hier komt het, de uitbrander. 'Als ik jou hier zie zitten en jouw dossier lees, dan snap ik er eerlijk gezegd niet veel van. Niets wijst er op dat je een agressieve zot zou zijn. Ben je een agressieve zot, Jordy?'

'Uhm... Nee. Maar het ding is...' Hij steekt zijn hand op om me duidelijk te maken dat ik moet zwijgen.

'Voor de stunt die je deze ochtend hebt gedaan kan ik jouw Vigilis-logo afpakken! Dan is het gedaan met werken in de beveiliging en kan je terug wat in stenen liggen beitelten! En dat is dan nog in het beste geval! Anders kan je je gaan aansluiten bij al die werklozen die momenteel de OCMW's aan het overbelasten zijn!' Fuck, hij hakt er hard in. Ik voel mijn hele lichaam bibberen. Desondanks dat ik wist dat dit ging gebeuren, doet het toch pijn om het te horen. Ik ben laag. Echt een stuk stront.

'Ik heb dit bedrijf van de grond uit opgebouwd. Bloed, zweet en tranen heeft het me gekost om ForCa zo groot te maken dat zelfs mensen als jij er een loon kunnen krijgen! Wat?! Was je niet tevreden met het loon, misschien?!'

‘Uhm...’ Iedere lettergreep die ik uit mijn keel pers voelt aan als een wurging. ‘Het... Het had niets te maken met het loon. Ik weet ook niet wat me over...’

‘Op 15 jaar tijd heb ik dit bedrijf zodanig kunnen laten groeien dat het nu eigenlijk vier bedrijven zijn. Vier! Wist je dat?!’

Ik knik van wel. Sommige zaken die hij zegt moeten wel genuanceerd worden. Zo waren de ouders van Gert de enigste investeerders van ForCa gedurende de eerste 10 jaren van haar bestaan. Handig als je familie een groot deel van de Antwerpse haven bezit. De reden waarom ForCa onder gesplitst werd in vier bedrijven was omdat ze anders een vakbond moesten binnenhalen, en ook omdat Gert een paar nietsnut-vrienden had die nog op zoek waren naar een managersfunctie.

‘Jordy, je toonde vanochtend absoluut nul respect voor het bedrijf dat jou in dienst heeft en wiens logo op jouw T-shirt staat!’ Nu pas begint het me op te vallen dat hij nog geen woord gerept heeft over het kind. Hij spreekt enkel over het bedrijf.

‘Awel, Jordy! Heb je daar iets op te zeggen?!’ Hij leunt over het bureaublad met zijn handen gevouwen over elkaar. Voor het eerst sinds we op zijn kantoor zijn durf ik hem voorzichtig aan te kijken. Hij heeft nog altijd iets van een grijns op zijn gezicht. Een grijns? Geniet hij ervan om mij uit te kafferen? Of misschien meende hij niet wat hij zonet allemaal zei. Ik ben in de war.

‘Uhm... Ben ik... Ben ik ontslagen?’

Stilte. Zijn grijns gaat weg en word gevolgd door een niet-begrijpende blik. Alsof hij mijn vraag niet goed kan plaatsen in het gesprek. Dan komt er een bulderlach die door merg en been gaat.

‘HAHAHA! Jou ontslaan! HAHA! Waarom zou ik dat doen?’

Nu ben ik volledig de draad kwijt. ‘Wel... Vanwege dat kind op de bus.’

‘Haha! Wat kan dat kind mij nu schelen. Ik was gewoon wat boos omdat je het bedrijfsimago beschadigd hebt met jouw incidentje. Nee, ik ga jou daarvoor echt niet ontslaan.’ Hij veegt de tranen van het lachen uit zijn ogen.

‘Hèhè. Wow! Dat je dacht dat ik je ging ontslaan.’

‘Maar, meneer...’

‘Alsjeblieft! Noem me Gert.’

‘G...Gert. Wat ik deed was verschrikkelijk. Om de één of andere reden wou ik dat kind echt pijn doen. Wil je me daarvoor niet... straffen?’ Ik ben zodanig in de war vanwege Gert zijn reactie dat ik spontaan in mijn eigen voet begin te schieten.

‘Straffen? Nee, Jordy. Ik snap perfect waarom je het wou doen.’

Ik snap er echter geen kloten meer van. ‘Hoe bedoelt u, u snapt me perfect?’

‘Kom Jordy, nu moet je je niet voor de domme houden. Je zag toch waar dat kind vandaan kwam.’

‘Ik... Ik begrijp niet wat u bedoelt.’

‘Jordy, alsjeblieft! Je zit hier niet meer op die linkse hogeschool voor kunsten in Brussel. Dat kind en zijn vader waren Chinezen.’

Natuurlijk zag ik ook wel dat zij van Aziatische afkomst waren, maar ik zie het verband nog altijd niet tussen dat en het feit dat ik hun uit pure woede wou aanvallen, of het feit dat Gert het allemaal lijkt goed te vinden.

‘Wat zit je me nu zo stom aan te kijken?’ Gaat Gert vrolijk verder. ‘Waarom zit momenteel 15% van de werkende bevolking zonder job? Waarom zijn er nog nooit zo veel bedrijven afhankelijk geweest van overheidssteun als nu? Waarom hebben we schrik van het minste kuchje dat we in de verte horen? Waarom zijn er zo veel daklozen? Waarom staat de VS op de rand van een burgeroorlog en dreigt de Europese Unie te imploderen?’

‘Bedoelt u... het Mononega-virus? RSV-20?’ Wat de link tussen die pandemie en mijn voorval is, ik weet het ook niet.

‘Inderdaad, Jordy. Slimme jongen! Applaus!’ Zegt Gert spottend. ‘Het is dankzij die vuile Chinezen en hun vieze gewoontes dat heel de wereldeconomie op zijn gat zit. Als ik heel eerlijk mag zijn, Jordy.’ Hij buigt zich naar voor en fluistert: ‘Ik vind dat je een goede daad hebt verricht. Het zal die gore spleetogen leren dat ze niet naar hier moeten komen met hun ziektes.’

Serieus? Is het dat wat hij denkt?! Denkt hij echt dat ik dit deed omdat ik een racist ben zoals hij?! Een narcistische xenofob die heel zijn leven lang gedragen werd in een gouden hangmat en nu gaat zeggen hoe de wereld in elkaar zit?! Wat een eikel! Wat een fucking omhooggevallen klootzak! Hij weet niet wie ik ben! De stress die ik zonet nog voelde is omgeslagen in razernij. FUCK!

Gert gaat achterover zitten in zijn stoel. Hij zucht eens, krijgt die dwaze grijns terug op zijn gezicht en zegt: ‘Jordy, ik snap waarom je het hebt gedaan, maar ik wil je nog twee tips geven: Ten eerste, sla eerst de vader KO voor je op de kleine timmert, en ten tweede, doe het niet in ForCa kledij want anders krijg ik terug een telefoontje van de flikken.’ Terug een bulderlach, alsof hij zonet de grappigste quote van de dag heeft gegeven.

Daar is het weer. Net zoals deze ochtend. In een vlaag van pure oncontroleerbare woede vlieg ik over de bureau, grijp ik Gert bij zijn hemd en geef ik hem een krachtige vuistslag op zijn neus.

3.

Je baas op zijn gezicht slaan nadat hij heeft gezegd dat je niet ontslagen bent is niet bepaald een goede carrièremove. Maar mijn situatie was nogal uniek. Net zoals op de bus had ook deze situatie al bij al een wenselijke uitkomst. Het kon veel erger aflopen.

Doordat ik mijn vuist in het gezicht van Gert had begraven, viel hij uit zijn bureaustoel. Omdat ik zijn kraag vasthad, viel ik voorover zodat ik op hem terecht kwam. Ik wou nog eens uithalen. Toen ik mijn arm ophief haalde hij van achter de rugleuning van zijn bureaustoel een telescopische matrak tevoorschijn. Blind van woede zag ik niet hoe hij de stok met een knopje op het handvat openklapte en ermee op mijn hoofd sloeg nog voor mijn vuist voor een tweede keer op zijn gezicht landde.

Ik denk dat ik even bewusteloos was. Een paar seconden maar, want toen ik wakker werd droop het bloed nog uit Gert zijn neus. Ik had barstende hoofdpijn. Gert pakte me vast aan mijn T-shirt en sleepte me over het ForCapijit richting de deur van zijn kantoor, met de wapenstok nog altijd in zijn andere hand. Hij stampte de deur open en smeed me buiten. Ik wist niet dat hij zoveel kracht had, maar hij was dan ook wel zeer kwaad op dat moment. Zijn ego en zelfverklaarde onkreukbaarheid was aangetast. 'Nu ben je ontslagen, vuile rat!' Riep hij met zijn gezicht onder het bloed. Ik stond recht en zette het op een lopen. Toen ik het gebouw buiten liep besepte ik dat ik door dit voorval zwaar in de problemen zou kunnen komen, maar in tegenstelling tot mijn woede-uitbarsting op de bus had ik deze keer veel minder spijt van mijn acties.

Zoals ik had verwacht belde Gert direct zijn vriend de commissaris op. Gert eiste dat ik achter de tralies zou eindigen voor slagen en verwondingen. De commissaris kon dat idee uit zijn hoofd praten. Moest Gert een klacht tegen mij hebben ingediend, dan kon ik hem aanklagen voor racisme. Om nog maar te zwijgen van het verboden wapen dat Gert gebruikte. Hij zal waarschijnlijk even gevloekt hebben op het Belgische rechtssysteem dat hem anders zo goed gezind is, en dan besloten hebben om de hele zaak te laten vallen.

Wat er die dag gebeurde heeft me mijn job en zelfbeeld gekost, maar ik zit tenminste al niet in de bak.

Dat alles gebeurde een week geleden. Sindsdien zit ik thuis, werkloos.

'Kom je me even helpen met de lakens, Jordy?' vraagt Lander, mijn broer. Ik sluit het schaakspel af dat ik aan het spelen was op mijn smartphone, en wandel richting de berging. Ik neem een zijde van het laken. Nadat Lander en ik het straktrekken zegt hij: 'Vouw maar naar jouw links.' Ik vouw het laken dubbel, trek het terug strak en vouw het nog eens. 'Zo is het wel goed, denk ik.' Zegt Lander. Ik wandel met mijn gevouwen zijde naar hem toe. Hij neemt het over en vouwt het laken dan over zijn arm. Het

hele pakketje legt hij op de droogkast, naast de andere was die terug naar de slaapkamers mag. ‘Mooi! Mama had het niet beter kunnen doen.’ Zeg ik wat lacherig. Lander negeert volledig mijn poging tot een stom complimentje. ‘Ik zal maar wachten met het naar boven te dragen totdat mama klaar is met haar werk.’ Zegt hij.

Mijn moeder werkt al 34 jaar in de zelfde basisschool vlakbij, in het zesde leerjaar. Sinds de RSV-20 uitbraak zo’n anderhalf jaar geleden begon, moest de school, en zij dus ook, zich volledig aanpassen. Lessen op school waren tot nader order verboden. Alles moest en zou via afstandsonderwijs gebeuren. Voor mijn moeder betekende dat al haar lessen opnemen met een camera, die op het internet smijten via een online-platform dat de school snel ineen had geknutseld, en dan via video chat de vragen van de leerlingen beantwoorden. Veel leerkrachten in de school hadden het moeilijk met die aanpassing, maar mijn moeder was er vrij snel mee weg. Na anderhalf jaar heeft ze haar video-skills zodanig versterkt dat ze nu de leukste animaties en video-effecten in haar lessen kan steken. Zo blijven haar studentjes bij de les, zoals ze zelf zegt. Het werkt wel. Alle kinderen op de school zijn het erover eens dat de videolessen van juf Susan de beste zijn. Desondanks dat er al enige tijd een vaccin tegen RSV-20 bestaat en vrijwel iedereen al is ingeënt, wilt de Vlaamse regering dat er alsnog maximaal word ingezet op afstandsonderwijs. Daarom kreeg mama deze ochtend een e-mail van de school waarin stond dat ze zich daarop moest voorbereiden. Voor mama betekent dat nieuwe video’s maken in de logeerkamer die nu dienst doet als haar opnamestudio. Ze moest wel even vloeken toen ze de mail las. Over 2 weken begint het nieuwe schooljaar al. Blijkbaar kon de Vlaamse regering haar plannen niet eerder meedelen.

Lander en ik nemen het tweede laken. Straktrekken, vouwen, straktrekken, vouwen, mijn zijde aan hem geven, vouwen, op de kast leggen. We pakken het derde laken. ‘Uhm... Heb je al gebeld?’ Vraagt Lander. Ik trek aan het laken. Waarschijnlijk wou hij me dat al heel de dag vragen, maar heeft hij nu pas de moed bijeengeraapt om het te stellen.

‘Ja, ik heb vanochtend naar haar gebeld’ Zeg ik ‘Maar ze is helaas al volledig volgeboekt voor de komende maanden. Veel mensen kampen met problemen deze dagen.’ We vouwen het laken.

‘Ja, dat snap ik.’ Zegt Lander teleurgesteld. ‘Ze is echt een goede psychologe. Ze heeft me serieus goed geholpen indertijd.’ Terug aan het laken trekken. ‘Ik kan je nog een andere psychologe aanraden,’ Gaat Lander verder. ‘maar haar praktijk is wel in Oostmalle, dat is wat verder weg.’ Laken terug vouwen.

‘Eerlijk gezegd, Lander. Ik denk niet dat een psychologe mij kan helpen.’ Zeg ik terwijl ik mijn zijde aan hem geef. Hij kijkt me verbaasd aan. ‘Verdomme, Jordy. Je hebt hulp nodig.’ Zegt hij misnoegd terwijl hij het laken nog eens vouwt. ‘Je hebt je baas geslagen en bijna een kind een fucking mep verkocht. Dat is toch niet normaal!’ Hij legt de laken bij de anderen.

‘Kijk. Ik weet nog altijd niet wat me overkwam. Ik deed het niet expres. Ik ben geen psychopaat geworden.’

‘Moest je een psychopaat zijn dan was er een verklaring geweest. Maar jij bent de meest zachtaardige mens op Aarde! Daarom is het zo vreemd.

Daarom heb je fucking hulp nodig.’ Lander is zich aan het opjagen.

‘Ik... ik kan het ook niet verklaren. En ik heb er oprecht spijt van. Is dat dan niet genoeg?’

‘Nee. We moeten serieus onderzoeken waarom je het deed. Snap je dat?’

Vraagt Lander. Hij is duidelijk aangedaan van het feit dat ik geen professionele hulp verlang.

Hij maakt een lange zucht met zijn ogen dicht. Dat doet hij altijd als hij even wilt bedaren. Misschien heeft hij dat geleerd van zijn psychologe. ‘Jordy, het is toch niet vanwege het geld?’ Die vraag overvalt me. ‘Ik wil serieus het

geld dat ik heb gespaard voor mijn operatie gebruiken om jou te helpen.’

‘Wat? Nee, Lander. We zijn al zo lang aan het sparen voor jouw operatie.

Nee, nee, aan dat geld kom ik niet.’ We kijken elkaar een tijd streng in de ogen, maar dan glimlacht Lander. Ik glimlach ook. ‘Ik zal morgen naar die andere psychologe bellen, als je dat echt wilt.’ Zeg ik geruststellend. ‘Ik zie wel wat ik kan doen met mijn werkloosheidsuitkering. Anders leen ik wel geld van iemand of zo.’

Lander knikt. Hij moet echt wel met mij begaan zijn als hij geld bedoeld voor zijn operatie wilt geven. Langs de andere kant weet ik dat hij zich erdoor slecht zou voelen. Ik weet hoe belangrijk die operatie is voor hem en hoe hard we ervoor gewerkt hebben. Al sinds hij de operatie wilt, zo’n 3 jaar geleden nu, ging mijn loon integraal naar een rekening bestemd om de dure behandeling te betalen. Lander begon datzelfde jaar met werken in een callcenter gespecialiseerd in technische ondersteuning. Uiteindelijk vraagt hij gewoon heel de dag aan mensen of ze de stekker van hun pas aangekocht toestel wel in het stopcontact hebben gestoken. Het is een job die hij nu ongeveer een jaar al 4 dagen op 5 van thuis uit doet. Een gevolg van het Mononega-virus. Hoe dan ook, zijn loon ging ook rechtstreeks naar de operatie-spaarrekening. De lonen van mijn ouders waren genoeg om de afbetalingen en het dagelijks brood te betalen.

Nu is de situatie helaas helemaal anders. Toen de RSV-20 pandemie uitbrak in de lente van vorig jaar, werd papa op tijdelijke werkloosheid gezet. Al 15 jaar werkte hij als buschauffeur voor een reisbureau. Het was zijn droombaan. In de zomer een paar keer op en af rijden naar de stranden van Spanje, in de winter naar de skioorden in Oostenrijk. Hij ging met een glimlach naar zijn werk, en kwam met een nog bredere glimlach terug naar huis. De pandemie verbrak alle magie. De grenzen tussen de verschillende landen werden hermetisch afgesloten. Alles wat van ver of dichtbij te maken had met toerisme viel op zijn gat. Internationaal busvervoer was geen uitzondering. Na een week thuiszitten was hij zich al steeddood aan het vervelen. Wekenlang heeft hij zitten wachten op het verlossend telefoontje van het bedrijf. Het telefoontje dat hem terug zijn werk en zijn goed leven

zou geven. De weken werden maanden. Steeds meer bedrijven in de sector gingen overkop. Collega's van mijn vader gaven er zelf de brui aan door het faillissement niet af te wachten en alvast al ander werk te gaan zoeken. Mijn vader niet. Hij kon zich niet voorstellen dat het bedrijf waar hij 15 jaar lang met hart en ziel voor had gewerkt niet meer zou bestaan. En dan kwam het langverwachte telefoontje. Het hoofd van HR belde, om aan te kondigen dat het bedrijf de deuren sloot. Mijn vader zijn wereld stortte in. Een tijd lang had hij simpelweg de interesse niet om ander werk te gaan zoeken. Een paar maanden later kwam dan het vaccin. Het virus werd praktisch volledig uitgeroeid in Europa. Nog wat later viel papa zijn werkloosheidsuitkering weg. Hij moest nu wel iets vinden, maar het was te laat. Nergens nog zochten ze chauffeurs. Wat voor de pandemie een knelpuntberoep was, was nu een functie waarmee je in geen enkel bedrijf binnen geraakte. Ook wil geen enkele onderneming iemand aannemen die nog maar 4 jaar verwijderd is van zijn pensioen. De hoop op nieuw werk was snel weg. Sindsdien zit hij thuis weg te kwijnen in de zetel.

Toen de werkloosheidsuitkering van papa wegviel, moest ik met mijn loon bijspringen om de vaste kosten te betalen. Alleen Lander legde nog geld opzij voor zijn operatie. Nu ik ontslagen ben, zal binnenkort ook ik geen inkomsten meer hebben. Dan zullen Lander en mama de vaste kosten moeten dragen. De anders constante stroom richting de operatie-spaarrekening zal opdrogen.

Ik weet dat Lander kwaad op mij was toen ik aan ons gezin uitlegde hoe ik mijn job was kwijtgespeeld. Ik weet hoe machteloosheid hij zich moet hebben gevoeld toen zowel papa als ik onze job verloren. Hij kon alleen maar toekijken hoe zijn droom stuk per stuk afgebroken werd. Het is omdat ik dat alles weet dat ik steeds meer zijn onbuigbaar karakter begin te appreciëren. Zijn woede tegenover mij duurde slechts enkele dagen. Daarna kwam de bezorgdheid over mijn welzijn. Fuck, hij is drie jaar jonger dan ik, maar zijn karakter is veel sterker dan dat van mij. Zijn relativeringsvermogen en bezorgdheid om anderen zouden geprezen moeten worden tot het einde der tijden. Waarschijnlijk is het daardoor dat ik mezelf nu een volstreekte eikel vind. Deze jonge man met een hart te groot voor deze wereld had slechts één droom, en ik heb die mee kapot gemaakt.

Mijn telefoon vibreert. Het is een berichtje van Esther, één van de verpleegsters van het psychiatrisch ziekenhuis in Hoogstraten waar ik tot voor kort bewaker was. Ze vraagt of we morgenvroeg niet ergens kunnen afspreken na haar shift voor een ontbijt. Ik zeg ja en stel een eetcafé voor vlak bij de Grote Markt van Turnhout. Esther. Ik heb haar niet meer gezien of gesproken sinds ik ontslagen ben.

‘Kan ik jou nog helpen met iets?’ Vraag ik aan Lander.
‘Uhm... Nee, hoor. Ik krijg het wel geregeld, dank u!’ Antwoord hij met een geruststellende glimlach.

Ik krijg terug een berichtje van Esther. Ze antwoordt dat het in orde is voor morgen.